

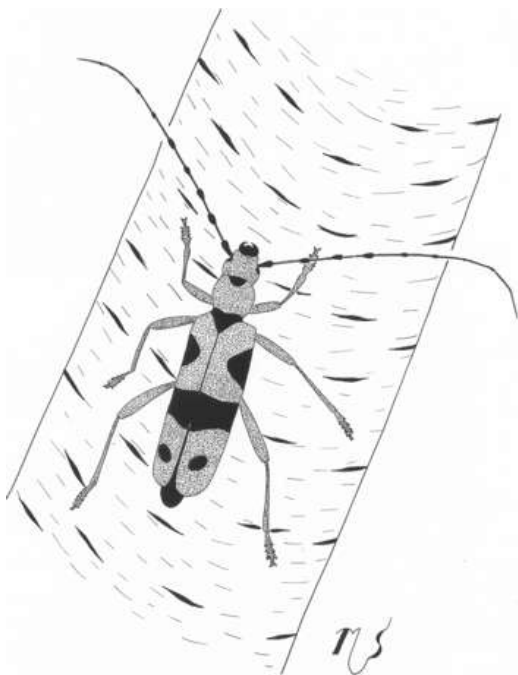

Prečo má fuzáč Sláčik dlhé fúziky

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

V prastarej bukovej hore v závere dolinky Olinky žije nenápadným životom fuzáč Sláčik. Je to nevelký chrobák, ktorý má krásne, nebovomodré krídla s dvoma čiernymi pásikmi. Okrem toho je nápadný aj dlhokánskymi fúzikmi, ktoré máva v pokoji pekne zložené dozadu. Zавše si ich však vztýči ako dve antény a pohybuje s nimi na všetky strany.

Keď sa raz fuzáč Sláčik nechal pohládzať Slnkom Zlatoviečkom, pristavil sa pri ňom plch Plcháč.

Fuzáč Sláčik - fuzáč alpský

- Fuzáč Sláčik, ty máš ešte dlhšie fúziky ako ja, - prihovoril sa mu. - Ale neviem, na čo slúžia tebe? Mne zlepšujú čuch. Keď sa v noci šplhám po stromoch, tak ma vedú po vetvičkách.

- A ty si myslíš, že ja mám takéto dlhé fúziky len tak pre okrasu? - odvetil plchovi fuzáč Sláčik. - Mne moje dlhé fúziská slúžia na to, aby som nimi zavoňal svojich bračekov a sestričky aj na veľkú vzdialenosť. Pomocou nich dokážem zistiť, či tamto v tej d'alekej bučine žije nejaký môj príbuzný.

Plch Plcháč - plch lieskový/plíšik

NA TÚRU S NATUROU

- Tomu teda vôbec nerozumiem, - nechápavo krútil hlavou plch Plcháč. - O takom niečom som veru ešte nikdy nepočul.

- Vysvetlím ti to, - pokračoval fuzáč. - Každý z mojich bratov vonia a ja túto vôňu dokážem zacítiť na veľkú vzdialenosť. Takto sa vlastne vyhľadávame. Inak by sme sa nikdy nestretli. Pozri, vtáčiky sa dorozumievajú spevom, a tak jeden druhého nájdu. Vy zvieratá tiež všelijako škriekate, mraučíte či zavýjate a takto dávate o sebe znasť svojim druhom. No a my chrobáky dávame o sebe vedieť vôňou. Prababička Príroda nás každého jedného obdarila inou vôňou. No a aby sme ju dokázali zacítiť na čo možno najväčšiu vzdialenosť, stvorila nám aj takéto veľké tykadlá. Niektoré chrobáky či motýle ich nemajú až také dlhé, ale husté a jemné ako kefy.

- No vidíš, a ja som si myslel, že takéto fúziky nosíš len na ozdobu, - priznal sa s úsmevom plch Plcháč. - A nezavadzajú ti, keď lietaš lesným zátiším pomedzi stromčeky?

- Vôbec nie, - odvetil fuzáč Sláčik. - Pekne si ich zložím nad chrbát a letím si, akoby som ich ani nemal. No a potom keď prisadnem niekde na kôre, vztýčim si ich dohora a ovoniam vzduch, či v ňom náhodou nezacítim volanie nejakého môjho priateľa.

Plch Plcháč bol po tomto rozhovore s fuzáčom Sláčikom zase o niečo múdrejší. Dovtedy si naozaj myslel, že všetky chrobáky a motýle majú tykadlá len pre okrasu.

